

BuBu solo

Într-o zi o buburuză,
ce zbura de colo-colo,
deveni subit ursuză,
c-a rămas puțin cam solo.

Astfel trista buburuză,
se ascunde sub o floare,
și cu mintea cam confuză,
renunță chiar și la soare.



Sta așa fără temeii,
sub o floare de cireș,
ce-i grăi pe limba ei:

- Dragă, trebuie să ieși! Căci degeaba stai posacă
sub petala mea subțire,
tristețea cumva o să treacă,
haide, revino-ți în fire!

- Vai, tu florica mea,
chiar nu vezi cât mi-e de greu?!
de acuma singurea,
am să zbor cu dorul meu.
pe flori mândre-oi poposi,
pe câmpii și pajști line,
însă dorul inimii,
l-oi purta mereu cu mine...
cam iubit un zburător
cu aripa pistruiată,
mă lua de subsiori
● până colea ● în poiată.



Și așa din floare-n floare,
ne-am jucat o vară-ntreagă,
știe numai mândrul Soare,
de iubirea ce ne leagă.
astfel floarea de cireș,
auzind a ei poveste,
începu să îi dea gheș,
și porni să dea de veste.
tocmai la vecinul măr,
mai departe spre câmpie,
până când din depărtări,
îi veni în sfârșit solie.

- Buburuză-ruză,
roșie confuză,
ori încotro vei zbura,
zburătorul te-a afla!
- Buburuză cu pistrui
zboară tu dinspre câmpie
nu mai rătăci hai-hui
te aștept pe o păpădie!